

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 96/2011-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť S., B., zastúpeného advokátkou JUDr. L. J., P., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Rožňava č. k. 11 C 16/2009-138 z 24. novembra 2009 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 5 Co 30/2010-178 z 8. septembra 2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. decembra 2010 doručená sťažnosť S., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Rožňava (ďalej len „okresný súd“) č. k. 11 C 16/2009-138 z 24. novembra 2009 a rozsudkom Krajského súdu

v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 30/2010-178 z 8. septembra 2010 a žiadal vydať tento nález:

„Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky Okresného súdu Rožňava zo dňa 24.11.2009, č. k. 11C/16/2009-138 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 08.09.2010, č. k. 5Co/30/2010-178 porušené bolo.

Rozsudok Okresného súdu Rožňava Okresného súdu Rožňava zo dňa 24.11.2009, č. k. 11C/16/2009-138 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 08.09.2010, č. k. 5Co/30/2010-178 zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Rožňava na ďalšie konanie.

Okresný súd Rožňava je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 163,32 € na účet jeho právneho zástupcu JUDr. L. J., advokátky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Ako vyplynulo z podanej sťažnosti a obsahu spisu okresného súdu sp. zn. 11 C 16/2009, ktorý si ústavný súd pripojil na účely rozhodovania o podanej sťažnosti, sťažovateľ doručil okresnému súdu 30. októbra 2008 návrh na zaplatenie sumy 1 228,17 € s úrokom z omeškania 8,5 % ročne od 13. februára 2008 do zaplatenia proti žalovanému C., s. r. o., S. (ďalej len „žalovaný“). Sťažovateľ uviedol, že je združením právnických a fyzických osôb (autorov hudby, hudobných textov a vydavateľov hudobných diel), ktoré vykonáva na území Slovenskej republiky kolektívnu správu práv autorov hudobných diel a spravuje majetkové práva ako domácich, tak aj zahraničných autorov hudobných diel. Poukázal na to, že v zmysle § 18, § 40 – § 49 a § 89 zákona č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom (autorský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „autorský zákon“) je každý používateľ hudobných diel povinný získať od S. licenciu na používanie hudobných diel (t. j. uzavrieť hromadnú licenčnú zmluvu) pred začatím ich používania. Svoju žalobu odôvodnil tým, že žalovaný bol používateľom chránených hudobných diel v oblasti verejných hudobných produkcií prostredníctvom usporiadania firemného podujatia 15. decembra 2007 v sále... v K. Na základe údajov uvedených v inšpekčnom zázname boli odporcovi podľa sadzobníka S. vymerané autorské honoráre a bola vystavená faktúra č. 2081200011. Právny zástupca žalovaného požiadal

sťažovateľa o doručenie návrhu licenčnej zmluvy a iných dokumentov potrebných na uzavretie licenčnej zmluvy, následne však faktúru sťažovateľovi vrátil a dosiaľ ju neuhradil. Žalovaná suma pozostáva zo sumy 18 500 Sk, ktorá bola určená podľa sadzobníka autorských odmien (ujma, ktorá vznikla autorom podľa § 56 ods. 1 autorského zákona) a zo sankcie za nesplnenie povinností vo výške 18 500 Sk.

Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť a dôvodil tým, že nie je pravdou, že by 15. decembra 2007 zorganizoval verejné kultúrne podujatie, pretože išlo o podujatie súkromné, ktoré bolo prístupné iba zamestnancom žalovaného. Keďže išlo o podujatie súkromné, žalovaný nepotreboval súhlas podľa § 18 ods. 2 autorského zákona, pretože nesprístupňoval diela, ktoré sú chránené podľa autorského zákona. Na to, aby došlo k sprístupneniu diela verejnosti, sa v zmysle § 5 ods. 11 autorského zákona vyžaduje verejný prenos diela takým spôsobom, aby k nemu mal jednotlivec prístup z miesta a v čase, ktoré si sám zvolí. Keďže podujatie organizované žalovaným bolo určené pre uzatvorený okruh osôb, nemohol si akýkoľvek jednotlivec sám zvoliť, z akého miesta a v akom čase bude mať prístup k dielu. Keďže podstatou predmetného večierka bolo poďakovanie zamestnancom za ich prácu v roku 2007, toto podujatie nemožno označiť ani za firemný večierok; žalovaný nijako nepropagoval svoju spoločnosť, výrobky alebo služby.

Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 11 C 16/2009-138 z 24. novembra 2009 tak, že žalobu sťažovateľa zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania (876,78 €). Mal za preukázané, že hoci z inšpekčných záznamov je zrejmé, že krížikom bol označený druh použitia hudby – firemné podujatie, propagačná prezentácia produktov s použitím hudby – v skutočnosti sa takáto propagačná prezentácia nerealizovala. Zistil, že faktúrou č. 2081200011 bolo fakturované bezdôvodné obohatenie za neoprávnené použitie hudobných diel bez licencie S. vo výške podľa sadzobníka S., pričom pod popisom firemného podujatia vo faktúre bolo uvedené, že išlo o prezentáciu produktov s použitím hudby. Okresný súd právne posúdil vec podľa ustanovení § 18 ods. 2, § 5 ods. 11 a 14, § 40, § 81 a § 82 ods. 1 autorského zákona, pričom dospel k záveru, že podujatie organizované žalovaným nebolo verejným podujatím (pretože verejným podujatím je iba podujatie prístupné verejnosti). Iba to, že sťažovateľ jednotlivé podujatia rozčlenil tak, že firemný

večierok nezaradil medzi tie podujatia, ktoré považuje za neverejné, nemá za následok vznik povinnosti žalovaného plniť, pretože nie je v kompetencii sťažovateľa svojvoľne určovať podujatia, ktoré sú verejné a ktoré nie. Okresný súd dospel k záveru, podľa ktorého verejným vykonaním diela je všetko, čo nie je súkromným vykonaním, pričom súkromným vykonaním diela je také vykonanie, ku ktorému má prístup len uzavretý, konkrétne verejne určený okruh subjektov, charakteristický svojím vzťahom k používateľovi diela.

Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ 31. decembra 2009 odvolanie, ktorým navrhol krajskému súdu, aby napadnutý rozsudok zmenil a žalobe v celom rozsahu vyhovel. Uplatnil odvolací dôvod podľa § 205 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení veci okresným súdom, pretože okresný súd vykladal pojmy vymedzené v § 5 ods. 11 a 14 autorského zákona nesprávne, nesystematicky a reštriktívne. Naďalej tvrdil, že na taký spôsob použitia hudobných diel, ktorým diela použil žalovaný, je potrebný súhlas autora, ktorý má zároveň právo na autorskú odmenu. Zákonné licencie obsiahnuté v § 24 – § 37 autorského zákona sú ustanovené taxatívne a nemožno ich vykladať rozširujúco. Použitie hudobných diel na firemnom večierku nespadá pod zákoné licencie, v takom prípade je potrebné so sťažovateľom uzatvoriť hromadnú licenčnú zmluvu a uhradiť autorskú odmenu. Sadzobník autorských odmien vydaný sťažovateľom bol vydaný podľa platného autorského zákona a po predchádzajúcom prerokovaní a odsúhlasení s Asociáciou zamestnávateľských zväzov a združení Slovenskej republiky, so Slovenskou obchodnou a priemyselnou komorou, so Zväzom hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky a so Slovenským zväzom telesnej kultúry. Keďže sťažovateľovi sa javí zrejmé, že Slovenská obchodná a priemyselná komora ako účastník dohody o sadzobníku autorských odmien zastupovala záujmy svojich členov, a nie je vylúčené, že žalovaný je členom tejto komory, navrhol odvolaciemu súdu, aby doplnil dokazovanie dopytom na Slovenskú obchodnú a priemyselnú komoru o členstve žalovaného v tejto komore. Ak by bol žalovaný členom tejto komory, je preukázané, že súhlasil aj so sadzobníkom autorských odmien sťažovateľa. Poukázal aj na to, že sadzobník autorských odmien obsahuje osobitnú položku firemných podujatí bez vstupného alebo na pozvánky, čo okresný súd do úvahy nevzal. Navyše, okresný súd nesprávne odcitoval príslušnú položku sadzobníka, pretože zo sadzobníka vyplýva, že slová „firemné podujatie“

a slová „propagačná („promo“) prezentácia produktov s použitím hudby“, sú oddelené čiarkou.

O sťažovateľovom odvolaní rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 5 Co 30/2010-178 z 8. septembra 2010 tak, že rozsudok okresného súdu ako vecne správny vo výroku o zamietnutí žaloby potvrdil, vo výroku o náhrade trov konania zmenil tak, že sťažovateľa zaviazal na náhradu trov v sume 797,10 € a rozhodol o trovách odvolacieho konania, ktorých náhradu uložil sťažovateľovi (80,50 €).

Rozsudok okresného súdu č. k. 11 C 16/2009-138 z 24. novembra 2009 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 30/2010-178 z 8. septembra 2010 nadobudol právoplatnosť 4. októbra 2010.

Porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy rozsudkom okresného súdu č. k. 11 C 16/2009-138 z 24. novembra 2009 a rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 30/2010-178 z 8. septembra 2010 odôvodnil sťažovateľ tým, že okresný súd i krajský súd rozhodol nesprávne, keďže rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, čo bolo spôsobené takým výkladom jednotlivých ustanovení autorského zákona, ktorý bol nesprávny a navyše v priamom rozpore s účelom sledovaným autorským zákonom. Sťažovateľ zopakoval svoje tvrdenia uvedené v jeho odvolaní proti rozsudku okresného súdu, poukázal najmä na to, že na použitie hudobných diel počas firemného podujatia je potrebný súhlas autora, ktorý má zároveň právo na autorskú odmenu, v danom prípade neboli splnené podmienky zákonnej licencie podľa autorského zákona a ustanovenia sadzobníka autorských odmien okresný súd nesprávne citoval. Nesprávny je záver okresného súdu, že účasť na firemnom podujatí viazaná na pozvánku znamená, že ide o podujatie súkromné.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Ako vyplýva z petitu sťažnosti, sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom okresného súdu č. k. 11 C 16/2009-138 z 24. novembra 2009 aj rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 30/2010-178 z 8. septembra 2010, a to z dôvodu, že právny názor, na ktorom je toto rozhodnutie založené, je arbitrárny, popiera účel a zmysel ustanovení autorského zákona.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Ústavný súd sa najprv zaoberal tou časťou sťažnosti, ktorá smerovala proti rozsudku okresného súdu č. k. 11 C 16/2009-138 z 24. novembra 2009. V súlade s princípom subsidiarity svojej právomoci skúmal, či sú splnené podmienky konania pred ním o tejto časti sťažnosti sťažovateľa, a dospel k záveru, že vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ústavy je vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľom uplatnených námietkach porušenia jeho základných práv týmto rozhodnutím okresného súdu, pretože preskúmavanie jeho postupu zveruje Občiansky súdny poriadok v tomto prípade odvolaciemu súdu. Odvolací súd vo veci o podanom odvolaní sťažovateľa rozhodol rozsudkom č. k. 5 Co 30/2010-178 z 8. septembra 2010. Krajský súd ako súd odvolací bol súdom, ktorému patrí právomoc posúdiť, či odvolanie sťažovateľa bolo dôvodné, a rozhodnúť o ňom. Z tohto dôvodu ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti rozsudku okresného súdu č. k. 11 C 16/2009-138 z 24. novembra 2009 pre nedostatok právomoci.

Ústavný súd sa ďalej zaoberal tou časťou sťažnosti sťažovateľa, ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 30/2010-178 z 8. septembra 2010.

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov

viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Krajský súd rozsudok č. k. 5 Co 30/2010-78 z 8. septembra 2010 odôvodnil takto:

«Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd prvého stupňa vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula a nie je v danej veci ani logický rozpor v hodnotení dôkazov prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti, event. Vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 až § 135 O. s. p., preto tento odvolací dôvod nie je daný.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, to znamená vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť.

Účastník má povinnosť tvrdenia (§ 79 ods. 1 O. s. p.) a dôkaznú povinnosť.

Táto zásada je súčasťou civilného procesu je vyjadrená v ust. § 153 ods. 1 O. s. p., pretože sa nemožno zriecť zásady materiálnej pravdy. Zákon v ust. § 120 ods. 1 veta tretia O. s. p. vychádza z toho, že súd nie je pri vykonávaní dôkazov odkázaný len na formálny návrh účastníka na vykonanie dôkazu, ale pripúšťa možnosť vykonať iné účastníkmi konania nenavrhovane dôkazy. Ich vykonanie však podmieňuje ich výnimočnosťou, ako aj ich nevyhnutnosťou pre rozhodnutie vo veci. Ide teda o také dôkazy, ktoré nevyplývú z doterajšieho priebehu konania bez toho, aby zákon ukladal súdu povinnosť takéto dôkazy vyhľadávať. Pritom právo súdu vykonať aj účastníkmi konania neoznačené a nenavrhnuté dôkazy zostáva len v polohe možnosti a nie povinnosti. Len súd potom v každom konkrétnom

prípade posúdi, či výnimočne vykoná aj iné dôkazy ako navrhujú účastníci konania, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Z uvedeného možno zhrnúť, že ak dôkaz potrebný a nevyhnutný pre rozhodovanie vo veci vyjde v priebehu konania najavo a súd má o ňom vedomosť, bez ohľadu na návrhy účastníkov konania môže a zároveň aj musí výnimočne takýto dôkaz vykonať. Súd po takýchto dôkazoch nepátra, lebo je vecou účastníkov konania, aby ich vykonanie navrhli a aby sa starali o svoje práva.

V riešenej veci súd prvého stupňa dôsledne postupoval podľa § 120 ods. 1 veta tretia O. s. p. a v každom štádiu konania zvažoval, ktoré dôkazy so zreteľom k uplatňovanému petitu je treba výnimočne a nevyhnutne vykonať pre rozhodnutie vo veci. Preto súd prvého stupňa nebol povinný vykonať všetky navrhované účastníkmi konania, lebo ich vykonanie, resp. nevykonanie záleží na jeho hodnotení (§ 132 O. s. p.).

Súd prvého stupňa použil správny právny predpis a aj ho správne vyložil a na daný skutkový stav ho správne a zákonne aplikoval.

Odvolací súd doplnil dokazovanie a zistil správou od Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory, ... regionálnej agentúry..., že firma C.,s.r.o. S., nie je ich členom (táto požiadavka bola vznesená v odvolacom konaní žalobcom, aby bol vyžiadaný dôkaz ohľadne členstva žalovanej).

S poukazom na § 40 ods. 1, 2, 3 AZ, zák.č.618/2003 Z. z., v platnom znení, licenčnou zmluvou udeľuje autor nadobúdateľovi súhlas na použitie diela. Licenčná zmluva musí obsahovať spôsob použitia diela, rozsah licencie, čas, na ktorý autor licenciu udeľuje alebo spôsob jeho určenia alebo odmenu a spôsob jej určenia, ak sa autor s nadobúdateľom nedohodol na bezodplatnom poskytnutí licencie.

Licenčná zmluva musí mať písomnú formu, inak je neplatná.

Ak majetkové práva autora vykonáva iná osoba (§ 50), na udelenie licencie sa primerane použijú ustanovenia o licenčnej zmluve.

Z cit. zák. ustanovenia ale ani z ust. § 81 ods. 1 písm. i) AZ nevyplýva, že by sa žalobca mohol domáhať vo vlastnom mene v prospech nositeľov práv nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia z neoprávneného výkonu kolektívne spravovaného práva; v danej veci.

Žalobca totiž nepreukázal použitie diela, na základe ktorého má právo vyberať autorské honoráre za jednorazové podujatie žalovanej a rozširujúci výklad podľa § 82 ods. 1 AZ neprichádza tu v riešenej veci do úvahy (i keď obsah takej hromadnej alebo individuálnej licenčnej zmluvy tu absentuje). Pri opačnom výklade potom je treba súhlasiť s odôvodnením súdu prvého stupňa (vo vzťahu k vykonaniu diela na verejnosti), že potom by o verejný prenos išlo iba v prípade, ak by sa tento uskutočňoval aj v kruhu rodiny, lebo definícia pojmu hovorí, že verejný prenos je šírenie alebo predvedenie diela akýmkoľvek prostriedkami na šírenie zvukov, zvukov a obrazov súčasne. Na základe uvedeného odvolací súd dodáva, že pri takomto výklade cit. zákona žalobcom by si rodinní príslušníci pri vymedzenom pojme „verejný prenos“ nemohli kúpiť CD – čko, predviesť toto dielo v kruhu rodiny bezdrôtovým prenosom bez zaplatenia, lebo táto definícia nerozlišuje medzi verejnosťou a rodinou, hovorí iba o osobách.

Pre úplnosť je potrebné dodať, že aj keď žalobca má hromadné licenčné zmluvy uzavreté s inými osobami, s inými spoločnosťami, to ešte nepreukazuje správnosť ani pravdivosť jeho tvrdenia a pre objektívne posúdenie veci nemôžu byť jednotlivé zmluvné vzťahy s individuálne určenými právnickými osobami bez ďalšieho považované za relevantný dôkaz (žalobcom predložené licenčné zmluvy, resp. inšpekčné záznamy). Toto zistenie je v súlade aj s judikatúrou Európskeho súdneho dvora (ďalej len „ESD“), napr. rozsudok Súdneho dvora (tretia komora) C 306/05 zo 7.12.2006 (týka sa prenosu diel verejnosti).

Súd prvého stupňa správne žalobu zamietol a odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny.»

Sťažovateľ tvrdil, že krajský súd vykladal jednotlivé ustanovenia autorského zákona nesprávne a v priamom rozpore s účelom sledovaným autorským zákonom.

Podľa § 18 ods. 2 písm. g) a h) autorského zákona autor má právo udeľovať súhlas na každé použitie diela, najmä na... verejné vykonanie diela a verejný prenos diela.

Podľa § 5 ods. 11 autorského zákona sprístupňovanie verejnosti je verejný prenos diela takým spôsobom, aby k nemu mal jednotlivec prístup z miesta a v čase, ktorý si sám zvolí.

Podľa § 5 ods. 14 autorského zákona verejný prenos je šírenie alebo predvedenie diela akýmikoľvek technickými prostriedkami na šírenie zvukov alebo zvukov a obrazov súčasne, alebo ich vyjadrenie po drôte alebo bezdrôtovo tak, že toto dielo môžu vnímať osoby na miestach, kde by ich bez tohto prenosu nemohli vnímať; verejný prenos zahŕňa aj káblovú retransmisiu, vysielanie a sprístupňovanie verejnosti.

Podľa § 81 ods. 1 písm. h) a i) autorského zákona organizácia kolektívnej správy je povinná riadne a včas, s náležitou odbornou starostlivosťou a v rozsahu udeleného oprávnenia... uzatvárať s používateľmi alebo s osobami oprávnenými obhajovať záujmy v nich združených používateľov, ktorí používajú predmet ochrany, alebo osobami povinnými uhrádzať náhradu odmeny za primeraných a rovnakých podmienok zmluvy, ktorými používateľovi poskytuje oprávnenie na použitie predmetu ochrany, ku ktorému právo kolektívne spravuje; dohodne s používateľom alebo povinnou osobou odmenu, primeranú odmenu alebo náhradu odmeny a spôsob jej uhradenia... domáhať sa vo vlastnom mene v prospech nositeľov práv nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia z neoprávneného výkonu kolektívne spravovaného práva; to neplatí, ak sa nositeľ práva, ktorý je na to oprávnený, takého nároku domáha sám alebo ak je to nehospodárne.

Ústavný súd je toho názoru, že výklad citovaných ustanovení autorského zákona krajským súdom ich účel a zmysel nepopiera. Prípady, v ktorých patrí autorovi hudobného diela oprávnenie udeľovať súhlas na jeho použitie a právo na odmenu, sú stanovené autorským zákonom. Takýmto prípadom nie je súkromné vykonanie diela. Súkromným vykonaním diela je také vykonanie diela, ku ktorému má prístup len uzavretý konkrétne určený okruh subjektov, charakteristický svojím vzťahom k používateľovi diela. V danej veci pre úspech žaloby sťažovateľa bol sťažovateľ povinný preukázať, že žalovaný vykonal hudobné dielo verejne, alebo vykonal verejný prenos diela. V prípade, ak nie sú splnené podmienky ustanovené zákonom, autorovi nepatrí právo udeľovať súhlas na každé použitie

diela. V uvedenej veci sťažovateľ ako žalobca nepreukázal také použitie diela žalovaným, na základe ktorého má právo vyberať autorské honoráre za jednorazové podujatie žalovaného. Pokiaľ sťažovateľ odvodzoval svoje právo od hromadnej zmluvy uzatvorenej so Slovenskou obchodnou a priemyselnou komorou, v konaní nebolo preukázané, že žalovaná povinnosť mohla žalovanému vyplývať zo zmluvného záväzku, pretože ako vyplýva zo spisu krajského súdu, žalovaný nie je členom Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory, a z tohto dôvodu ho nemôže zaväzovať ani obsah zmluvy uzatvorenej týmito zmluvnými stranami.

Pretože ústavný súd nepovažoval právny názor krajského súdu, ktorým odôvodnil potvrdenie napadnutého rozsudku okresného súdu, za arbitrárny, svojvoľný a jeho rozsudok za taký, ktorý by bol založený na takom výklade ustanovení autorského zákona, ktorý by popieral účel a zmysel, nezistil ani príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením práv sťažovateľa a postupom krajského súdu pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľa. Na základe toho sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. marca 2011